

Guer a armada i guerra de diplomàtics

El conflicte veritable no és a Etiopia sinó a la Mediterrània

per AURÉLIO NACOLI

te a les opinions adverses. En lloc d'acollir-se'n els nostres successors s'establen un precedent oposat: el de l'aprovació fulminant: el del desatament a les minories... Molt bé... El precedent dels nostres adversaris servirà per a posar en pràctica en vint-i-quatre hores la Reforma Agrària que respongui a la nostra significació, als nostres compromisos, a les necessitats del camp i al dret dels pagesos... (El públic, dempeus, ovaciona llargament l'orador.)

I tercer: no solament s'ha de reconstruir allò destruït i consolidar el que s'ha fet durant el segon bienni. (El públic interromp l'orador i l'ovaciona.) La República és una obra, sí; però tant com una obra, que pot durar tot el que abasti l'impuls creatiu dels espanyols i el seu afany de superació, és una manera de procedir en la vida pública. És una forma tant com una acció. I si l'obra pot no tenir fi, la manera de fer-la ha d'establir-se des del principi. La manera d'estar dintre de la República és el que distingeix, principalment, el primer bienni del segon. Tinguerem nosaltres un al·licament: el del 10 d'agost. L'estat de guerra durà unes hores; les penes imposades no foren irrecorribles i no hi hagué altra represió que la subjecta a les normes de justícia. No ha estat ara així. No se'n correu tampoc, amb motiu d'aquell fet, posar, no sols fora del sufragi universal, sinó contra el que el sufragi universal hauria dit, la major part dels càrrecs populars en els Ajuntaments del país. La voluntat governativa, al·licament, els procediments fàcils a la Dictadura, ha situat en els llocs de poder molts homes que els tingueren durant la Dictadura, els quals, amb una impunitat que ni en temps de la Dictadura gaudiren, s'han constituït en els arbitres de la República i en l'arbitre de la persecució d'aquells republicans que portaren la República amb il·lusió. Aquest fet sense qualificació ni qualitat, ha restaurat maneres de fer incompatibles amb el sentit de dignificació política de la República i ha produït en tot el país un estat d'esperit perillós. El nostre deure és triple. Primer: garantir el restabliment de les maneres republicanes; segon: convèncer els esperits excitats que esperen el pas d'una situació política o una altra per castigar aquests afrontaments que la venjança no és justícia i que quan la llei existeix, ningú, sinó el Poder públic, quan aquest el regeixen homes que saben aixecar-se a l'altura de la seva missió, no pot imposar la llei, i, tercer, que la llei serà donada i imposada en forma que adverteixi que, en el successiu, per la sanció que s'imposi en aquesta forma que adverteixi que, en el successiu, per la sanció que s'imposi, les maneres vigents durant el segon bienni no seran possibles. A aquestos homes que han entrat en els llocs públics com en temps de la Dictadura i que els han exercit pitjor que en temps de la Dictadura, la República, quan la recorren els republicans, pels òrgans del Poder, ha de sotmetre'ls a judici perquè, en el futur, si els de dalt volen repetir la política d'avui, no trobin a baix qui els presti a seguir-lo. Danton deia: "Que la justícia dels tribunals comenci perquè la justícia del poble acabi." La justícia del poder ha d'avançar-se a la justícia del poble perquè es deslliuri així i perquè es deslliuri així a qui aspirin a que la República reconquisti de la República no sigui desbaratada per actes que més que la justícia de la revolució podrien ésser, en reacció i contesta, el triomf definitiu de la contrarevolució... (Molt bé.)

I res més. Les meves paraules són les d'un català que quan lluitava per la República pensava que Catalunya solament per la República obtindria el reconeixement dels seus drets; d'un català que ha parlat de Catalunya molt poc dins d'ella i molt a fora i que té el convenciment d'haver contribuït en gran manera a la República favorablement l'ànima dels espanyols respecte als drets de Catalunya; les meves paraules són, també, les d'un republicà que ha pensat sempre que, pel seu acurat esperit civil, pel seu hàbit de disciplina, pel seu vell liberalisme, per la seva cultura o Catalunya seria un dels fonaments purs i sòlids de la República. Pensant en una Catalunya autònoma i en una República fecunda i forta, han estat inspirades les meves paraules... El meu desig és que elles inspiren també els vostres actes i que aquests no solament redimeixin la República i Catalunya de l'opressió i el desviament en què avui viuen, sinó que les lliurin per a l'esdevenidor de tornar a caure en una situació com l'actual... En la nostra experiència i en la nostra conducta està. Enfortim la nostra ànima amb idees clares i maneres netes. Fem de la nostra ànima un castell inexpugnable i s'entengues defensades per les nostres ànimes, seran un castell inexpugnable la República i Catalunya.

Les últimes paraules de l'orador són acollides per la multitud amb una imponent ovació a peu dret. Són legides una gran quantitat d'adhesions i seguidament l'orador i els seus acompanyants es traslladen amb automòbil — perquè durant l'acte s'havia posat a ploure i la pluja continuava amb gran quantitat — al Casal de Llibertat Republicana, on el senyor Marcell Domingo rebé les comissions foranes que tingueren l'honor de saludar-lo. Acte seguit s'efectuà un dinar íntim al qual assistiren gran nombre de comenals i molts representants dels diversos partits esquerrans de Girona.

A les quatre de la tarda el senyor Marcell Domingo es personà a la presó i abraçà a través de les reixes els diversos amics empresonats. L'acte fou emocionant. El senyor Domingo tingué paraules encoratjadores per a tots el que per haver defensat la llibertat es veuen privats d'ella.

Les coses que passen

En el Consell de l'altre dia, el ministre de la Governació proposà, i així s'acordà, autoritzar el comandant de la guàrdia civil Lluís Doval,

perquè realitzés un viatge als Estats Units, per tal d'estudiar l'organització de les forces d'ordre públic en aquell país.

Cómo informa "La Gaceta del Norte"

"Este muchacho de 15 años defendió heroicamente a su familia de los ataques furiosos de los revolucionarios en Barruelo (Palencia)." ("La Gaceta del Norte". - Martes, 5 de febrero de 1935.)

Como puede verse, en las dos ocasiones, y con finalidad bien distinta, total y absolutamente caprichosa, el periódico reaccionario, dicho en estas maneras, ha utilizado la misma fotografía. El procedimiento no puede ser más cómico ni más estúpido.

"El Liberal" de Bilbao publica el precedent gravat amb el títol i comentaris que l'acompanyen. És una mostra més de com la passió sectària enverina l'ambient de la gent de dretes. "La Gaceta del Norte" és un diari carlí.

"Entre los elementos que tomaron parte activa en la revolución, figuró un gran número de pobres muchachos envenenados de las doctrinas disolventes, como este que aparece en el grabado, al que sorprendió la Guardia civil de la zona de León haciendo fuego de pistola desde la ventana de su casa." ("La Gaceta del Norte". - Domingo, 6 de octubre de 1935.)

El conflicte està a la Mediterrània, i allà estava el parany. Des de la guerra fins al 1934, l'Almirallat anglès ha tingut com a aliat el senyor Mussolini: la flota italiana a la Mediterrània tenia una força igual a la francesa que està en la dita mar: les forces navals angleses eren arbitres de la situació. La "paritat naval" entre França i Itàlia fou un dels punts de discòrdia entre el govern feixista de Roma i el de París, com un altre punt eren les reivindicacions colonials de Roma, que demanava concessions a l'Àfrica del Nord i al Sahara fins al llac Txad. Quan el darrer intent de pacte naval, un viatge de MacDonald a Roma va fer fracassar l'acord entre Roma i París.

El conflicte està a la Mediterrània, i allà estava el parany. Des de la guerra fins al 1934, l'Almirallat anglès ha tingut com a aliat el senyor Mussolini: la flota italiana a la Mediterrània tenia una força igual a la francesa que està en la dita mar: les forces navals angleses eren arbitres de la situació. La "paritat naval" entre França i Itàlia fou un dels punts de discòrdia entre el govern feixista de Roma i el de París, com un altre punt eren les reivindicacions colonials de Roma, que demanava concessions a l'Àfrica del Nord i al Sahara fins al llac Txad. Quan el darrer intent de pacte naval, un viatge de MacDonald a Roma va fer fracassar l'acord entre Roma i París.

L'any 1934 canvià la política dels nacionalistes francesos: d'antitalians que eren es transformaren no en italianòfils, sinó en filofeixistes. Però el fi era sempre el mateix: "pas de grandes nations à la frontière", com deia Thiers oposant-se a la unitat italiana. L'objecte d'avui és el que clarament confessa l'"Action Française": amics del govern de Roma, però a profit de la política francesa nacionalista, a la qual fa molta nosa — com a tots els governs nacionalistes — la Societat de les Nacions.

El nacionalisme francès, que mai no ha volgut una amicitia entre els dos pobles i sempre ha estat antitalià, va aplicar la tàctica de Napoleó en diplomàcia: quan l'atac de França és impossible, atacar pel costat. En concedir al govern de Roma alguns centenars de quilòmetres quadrats d'arena al sud de Líbia, el nacionalisme francès posava el problema de la Mediterrània sobre una base diversa: posar-se d'acord amb Mussolini, de manera que les dues flotes, la italiana i la francesa reunides, eren molt superiors a la que Anglaterra, hauria pogut enviar a aquesta mar. Per tal de separar el govern de Roma del de Londres, el nacionalisme francès va començar a Mussolini que li deixava mà lliure a l'Àfrica del Nord, la diplomàcia francesa sabia molt bé que Mussolini toparia amb Anglaterra; però això era calculat per donar a França el paper d'arbitre en la Societat de les Nacions i en l'aranjament de les qüestions mediterrànies, incluint en aquesta el problema danubiu. Si es trencava la Societat de les Nacions, una al·lència entre París, Roma, Petita Entesa i Rússia establiria una supremacia continental en la qual el paper directiu l'hauria tingut el nacionalisme francès. La cursa dels armaments s'hauria obert públicament — de fet, ja que aquesta cursa existia — amb gran alegria dels fabricants de canons interessats.

Mussolini ha caigut en el parany. Destí de les dictadures, l'Estat Major de l'exèrcit italià hi havia vist millor que el dictador, manifestant-se contrari a l'aventura abissínia. Però no ha tingut èxit tampoc la manobra del nacionalisme francès. No solament perquè Anglaterra s'ha vist amençada en els seus interessos, sinó perquè Rússia, Petita Entesa i Entesa Balcànica no s'han posat a Ginebra del costat del senyor Laval. L'aventura etiop, diplomàticament, ha estat perduda per Mussolini, que l'ha perduda també en el terreny econòmic-financer i de política interior. Un exit militar, que la superioritat dels armaments fa fàcil, no canvia gens la situació. Però ha perdut diplomàticament també el nacionalisme francès, que un cop més ha proporcionat un èxit a Anglaterra i a Alemanya, la qual cosa no pot satisfar els veritables "europèus", que no són ni anglòfils ni francòfils.

ni francòfils o anglòfils, perquè per damunt de totes les fòbies o filies particulars, a tots els nacionalismes polítics i econòmics són senzillament europeòfils per raons de vida.

I ara la solució del conflicte europeu — no etiopí —, està en la propera conferència naval de Londres. Es limitaran els armaments, és a dir: s'arranjaran en una col·laboració els intents hegemonics d'Europa i l'altre Estat? O s'iniciarà públicament la cursa dels armaments? Tots els altres problemes depenen d'això. És a dir: tindrà autoritat el Pacte de la Societat de les Nacions i l'ordre que estableix, o cada país es deixarà caure en l'anarquia dels armaments, aliances particulars, "equilibris" que són solament equilibris fins que — solució sagnant i destrucció — solament una guerra pugui treure els fòls d'una situació sense sortida?

Aquest és el problema principal. Les operacions bèl·liques a l'Abissínia no són sinó diversions per als mals literats que es presenten com divertidíssims "crítics militars" o intent d'una dictadura per tal d'amagar darrera del prestigi d'un èxit militar la desfeta diplomàtica.

Els papers que han de fer al Vaticà

Els diaris han dit: "Roma, 13. — 'L'Osservatore Romano', diu:

"Per ordre de la Internacional Roja els partits comunistes d'Europa i d'Amèrica s'esforcen per apropiar el conflicte italo-abissini i treure'n el millor partit. Aquests antimitalistes es converteixen de sobte en els protagonistes de les sancions militars. En nom de la 'pau' el comunisme cerca fomentar el caos i l'anarquia.

Qualsevulla que profunditzi en les causes reals dels actuals sofriments de la humanitat, ha d'arrencar la màscara del rostre a la infecta propaganda bolxevista i mostrar als governs i als pobles les veritables causes de les nostres dissorts; és l'única mitja de posar termina a la insurrecció.

"L'Osservatore Romano" en lloc d'escriure aquestes coses faria molt millor de callar. Però si es pensa que el poble ha perdut la memòria, s'enganya.

Recordem, per exemple, que en el 1896, quan la Itàlia de Francesco Crispi era a l'Àfrica com avui hi és la de Mussolini, per al Vaticà i per a "L'Osservatore Romano" els abissinis eren els veritables cristians que defensaven amb les armes no solament la seva pàtria, ans — mireu que és gran! — la cristiandat ofesa per l'exèrcit d'aquell rei d'Itàlia que tenia Roma usurpada.

I recordem encara que el 6 de març de 1935, quan el general Oreste Baratieri fou derrotat a Adua, a les esglésies, tant a l'Austria com arreu, fou hissada en senyal de joia "per la victòria dels abissinis", la bandera blanca-groga del Papa.

Aleshores era la Itàlia liberal... Avui és la Itàlia feixista que ha donat dos mil milions i mig i una mica de terreny al Papa. Les coses han canviat.

Però "L'Osservatore Romano" no parla de conversions perquè no està bé d'esmentar la corda a la casa del penjat.

MOTOR AVIACIO

Miss Joan Batten

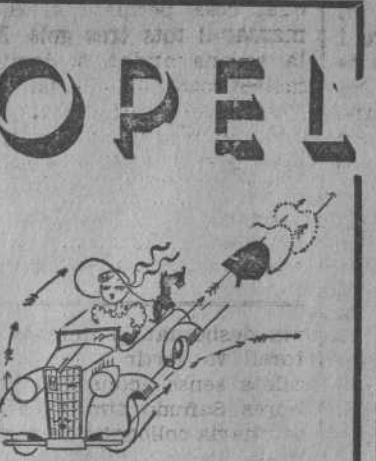
Miss Joan Batten, l'aviadora australiana, de 24 anys, ha fet passar al món aeronàutic uns moments d'inquietud. En el seu viatge aeri saltà l'Atlàntic sud des de Thies (Senegal) a Natal d'una manera de gran pilot, emprant en fer el trajecte dues hores menys que l'aviador Pombo.

MISS JOAN BATTEN (Foto Arxiu)

El seu avió, un "Percival Gull" amb motor Gipsy pot fer els 300 quilòmetres per hora i té un radi d'acció de 4.000 quilòmetres. La travessa de l'Atlàntic, de Thies a Natal, representa un vol sobre l'aigua de tres mil dos cents quilòmetres que la Batten efectua sense contratemps.

De Natal l'aviadora australiana empenyent el vol cap a Rio Janeiro i és tingué la notícia del seu pas per Recife, Bahia, Caravelas i Vitória. Després no es referen més noves d'ella fins a les 24 hores quan hom començava a creure que havia sofert un accident. Una ruptura d'un tub i la conducció d'oli l'obligà a aterrar en un lloc despoplat.

El cotxe més primorós d'Europa
Romagosa i C. S. en C.
València, 295

Avions brasilens anaren a buscar la i amb un dels arribà a Rio de Janeiro.

Vol sense motor
Les seccions barcelonines de vol sense motor tornen a l'activitat. Ahir matí, la de l'Aero Club de Catalunya efectuà diferents vols a remolc de cotxe, dos d'ells, molt reeixits, pels pilots Cabré i Stabel. Per la tarda, a la Volateria, la secció alemanya de vol sense motor, celebrà una festa a la qual acudiren alemanys de la colònia barcelonina. Es distingí molt en un vol el pilot alemany Schunbert.

Barcelona - Marsella
Sobre la línia Barcelona-Marsella volen ara els avions de la companyia espanyola L. A. P. E. Amb aquesta fan ara quatre les companyies aèries que treballen sobre aquest trajecte. Lape, Ala Litoria, Air France i Lufthansa. N'hi ha per a tots els gustos. Cal fer notar que el trajecte es fa correntment en unes dues hores i mitja mentre que amb el tren calen unes 14 hores. ¿Qui dubta encara de l'utilitat dels transports aèries?

La benzina

Es diu que una casa barcelonina envia a un laboratori d'Alemanya una mostra de la benzina que s'utilitza aquí: Contestació: "No apta per a automòbils".

Amb això de la benzina, si no hi hagués el monopoli, aviat s'haurien acabat els conflictes. La llei de l'oferta i la demanda és la més justa. El destil·lador ofereix el seu producte i el consumidor no el compra, si no li convé, mentre pugui trobar a casa d'un altre destil·lador el carburant que necessita. Aleshores, per a vendre tots els productes es posen a la raó i el client va ben servit.

Ara no és pas així. Cada dia anem més mal servits, i per acabar-ho de complicar, l'Estat obliga al monopoli a fer certes barreges que han de salvar els productors d'alcohol d'una situació apurada. Així uns són els protegits i la majoria paguen els plats trencats.

No hi hauria manera d'arreglar les coses altrament? El conflicte dels carburants existeix i existirà mentre les disposicions preses siguin en perjudici d'una immensa majoria.

Una conferència sobre defectes, avaries i posta a punt dels motors d'explosió

Seguint el pla de divulgació motorista que té establert l'Institut del Motor per a la formació de mecànics, ha organitzat per al diumenge dia 24, una conferència pública que sobre el tema "Defectes, avaries i posta a punt dels motors d'explosió" pronunciarà el professor de motors i director de l'Institut, en Josep Maria Esteve Botet, en el saló d'actes de l'Ateneu Obrer de Barcelona, carrer Montcada, 12, a les onze del matí. Promet interessar dita conferència, tota vegada que el senyor Esteve Botet, és proment il·lustrar llur disertació amb material didàctic que li permetrà desenvolupar els casos de mena pràctica que presentaran sobre els defectes, la seva localització i posta a punt de les parts mecàniques, elèctrica i carburadora que integren un motor. La Junta de govern de l'Institut del Motor, invita a totes les societats i persones que directa o indirectament puguin interessar-los-hi els coneixements pràctics sobre motors d'explosió.

Maria Badosa i Guardiola d'Olivé

Dissabte deixà d'existir a la nostra ciutat la senyora Maria Badosa i Guardiola, germana del nostre bon amic Pere, i mare del doctor Alfons Olivé.

Amb tan dolorós motiu la família Badosa ha rebut moltes demostracions de condol i afecte, com pogué comprovar-se en l'acte de l'enterrament celebrat ahir.

Rebin les famílies Oliver i Badosa, el nostre sincer condol.

TEATRES

TEATRE NOVELTATS (TEATRE CATALA)
Companyia Nicolau-Martori

Tardes: L'èxit de Josep M. de Sagarrà.

ROSER FLORIT
NIS, EL GRANDIOS EXIT DE LLUIS ELIES

Amàlia, Amèlia i Emília
Creació de tota la companyia.

DJOURS, TARDAS:
ESPECTACLE PER A INFANTS
La rondalla escenificada de Folch i Torres

Una vegada era un pastor

CINEMES

Cinema CATALUNYA
Llar del cinema nacional
Avui, nit, a les 10, darreres projeccions de

ES MI HOMBRE
Dimarts, estrena de la joia nacional: MADRE ALEGRIA, premi de l'Acadèmia Espanyola, per Raquel Rodrigo, Ana Leyva, Gaspar Campos.

FEMINA

AVUI, GRAN EXIT:
LA VIUDA ALEGRE
per MAURICE CHEVALIER i JEANETTE MAC DONALD.
Es despatxen localitats amb una setmana d'anticipació.

MARLAND

Plaça Urquidiana, 5. Tel. 21966

Avui, nit, a les 10:
NOTICIARI FRANCE ACTUALITÉS
Varietats negres
(musical Warner Bros)
SUCEDIO UNA VEZ
per Claudette Colbert

CINEMA PARIS

Tel. 14544. Avda. Pla. Angel, 11-13

Avui, nit, a les 9'45:
Greta Garbo en el seu triomf:
EL VELO PINTADO
Música, muchachos
El meravellós film en tecnicolor:
Bajo el mar de coral
i una interessantíssima DOCUMENTAL

Coliseum

Avui, nit, a les 10.

Amb motiu de la sessió "MIRADOR" serà presentat un gran programa de films curts d'interès retrospectiu i d'actualitat.

De més a més la gran estrena del film Paramount

Nobleza obliga

per Charles Laughton.

Fantásio

Avui, nit, a les 10:

NOTICIARI FOX - LA SOMBRA DE UN IMPELLO (documental)
EL KANGUERO DE MICKEY (dib.) Gran èxit de Josefina Baker en la comèdia musical

LA VENUS NEGRA
amb Jean Gabin.

URQUINAONA

Avui, nit, a les 10: La meravellós opereta

per Gitta Alpar

El baile del Savoy

Demà estrena:
LA PEQUENA DORIT
per Shirley Temple.

PUBLI-CINEMA

Passeig de Gràcia, 57. Tel. 19681

Selecció, 1 pesseta

Avui, canvi de program.

CURIOSITAT MUNDIALS, (ME LAS PAGAREIS, VILLANOSI, NOTICIARI D'ACTUALITAT MUNDIAL)

El conflicto italo-abissino

Hombres olvidados
(segona part)

La prova de regularitat del Moto Club de Mataró

El dia 8 del mes de desembre es correrà la prova de regularitat del Moto Club de Mataró. Les inscripcions són nombroses i les marques inscrites molt variades.

NEUMATICS i BUGIES

GOODYEAR

Casa Cauner, Passeig de Gràcia, 93-Barcelona

Campionat de Lliga

SEGONA DIVISIO

PRIMER GRUP

A Avilés: Stadium-Unió Vigo, 2-1.
A la Corunya: Deportivo-Saragossa, 0-0.
A Vigo: Celta-Valladolid, 8-1.
A Gijón: Sporting-Nacional, 3-2.

CLASSIFICACIO

Saragossa	2	1	1	0	6	0	3
Avilés	2	1	0	1	2	7	2
U. Vigo	3	1	0	1	6	5	2
S. Gijón	2	1	0	1	6	7	2
Celta	2	1	0	1	9	6	2
Nacional	2	1	0	1	7	4	2
Valladolid	2	1	0	1	6	8	2
D. Corunya	2	0	1	1	0	5	1

SEGON GRUP

A Bilbao: Arenas-Girona, 3-1.
A Barcelona: Júpiter-Donostia, 0-0.
A Badalona: Badalona-Sabadell, 3-0.

CLASSIFICACIO

Arenas	2	2	0	0	6	3	4
Badalona	2	2	0	0	3	0	4
Badalona	2	1	0	1	3	1	2
Sabadell	2	1	0	1	3	3	2
Girona	2	1	0	1	3	3	2
Júpiter	2	0	1	1	0	3	1
Donostia	2	0	1	1	2	3	1
Irun	2	0	0	2	0	4	0

TERCER GRUP

A València: Gimnástico-Xerez, 1-1.
A Alacant: Elx-Recreativ de Granada, 1-0.
A Cadix: Mirandilla-Múrcia, 0-1.
A Màlaga: Malacità-Levante, 3-2.

CLASSIFICACIO

Múrcia	2	2	0	0	8	0	4
Jerez	2	1	0	1	3	2	3
Levante	2	1	0	1	9	5	2
G. València	2	0	2	0	1	1	2
Malacità	2	1	0	1	4	4	2
Elx	2	1	0	1	1	7	2
R. Granada	2	0	1	1	0	1	1
Mirandilla	2	0	0	2	2	8	0

PARTITS PER AL DIUMENGE

PRIMER DIVISIO

Sevilla - R. Santander
València - Barcelona
Athletic Madrid - Madrid
Espanyol - Osasuna
Hércules - Athletic Bilbao
Oviedo - Betis

SEGONA DIVISIO

Primer grup
Avilés - Corunya
Saragossa - Celta
Valladolid - Sporting
U. Sporting - Nacional
Segon grup
Arenas - Júpiter
Donostia - Badalona
Sabadell - Irun
Girona - Baracaldo
Tercer grup
Gimnástico - Elx
Granada - Mirandilla
Múrcia - Malacitano
Jerez - Levante

Madrid-Espanyol

(Ve de la darrera pàgina.)

principi, escapar d'un contrari, i que tots dos jugadors estaven dintre de l'area quan Sañudo es trobà subjectat. És a dir, que entenem que feu bé l'àrbitre en ordenar el penalty.

En canvi, no compremem el per què fou expulsat Soler. Hem escoltat a la caseta, les explicacions que donava l'àrbitre sobre els motius de la seva decisió. Encara que el diàleg que entaulà Soler, com a capità de l'equip, amb l'àrbitre fos un xic violent, no ens sembla proporcionada la sanció. Hem de reconèixer que en semblants casos la passió enardet les paraules, i que potser Soler s'expressà d'una manera un xic violenta. L'àrbitre, encara que en aquests casos, estigui emparat pel reglament per a ordenar una expulsió que deixi salvada la seva autoritat, no ha de recórrer, però, a mesures tan extremes, que perjudiquen el jugador i el club, en haver de prescindir dels seus serveis durant quinze dies. I pel que hem escoltat, l'actitud de Soler no fou tan extrema que obligués imperativament a semblant sanció.

En realitat, el partit va acabar aquí. L'Espanyol que sortí al camp al segon temps era ja un equip desmoralitzat i sense ànima. Va sortir a complir la seva obligació. Encertat, no obstant, a lligar algunes jugades i apropiarse alguna vegada a la porteria contrària. Manolín encertà també a disparar un fort xut amb efecte que Alberty va parir amb grans apurs. Però, mancat ja del seu puntal a la línia mitjana, l'equip blanc-blau veié atacada la seva porta per la davantera madrilenya. A més, l'àrbitre feu ús de la seva energia i sancionava sense pietat totes les faltes. Dos penaltys més assenyalats en aquest segon temps, ultra decretat l'expulsió de Pérez, que inicià repetidament un joc perillós. Martorell va lluir-se en diverses paraades, especialment en una de foradable a un tret de Lecue, quan, en una jugada semblant a la del primer temps, aquest s'havia es-

capat ja dels mitjos i defenses i es trobava sol, i llançat a tot gas, davant la porteria.

El comentari que sorgeix després d'aquesta visita de l'Espanyol ha d'estar subordinat a la desgràcia que sobre ell ha pesat. No mirem aquest resultat de sis a cap i que no reflecteixi, ni molt menys, la diferència de joc. No. L'Espanyol posseeix un bon joc. Té una línia mitjana que és el millor de l'equip, amb tot i que avui hagin deixat massa sol Emili. Però no obtindrà resultats excel·lents mentre no posseeixi una davantera que sapiga zutar fort, que practiqui el xut amb més seguretat. I estarà exposat a resultats adversos mentre la seva defensa no es mostri més segura del que avui s'ha mostrat.

J. P. W.

El partit

Els equips es presentaren d'aquesta forma:

Espanyol: Martorell — Pardo, Pérez — Espada, Soler, Lecue, Quesada, Edelmiro, Green, Manolín, Bosc.

Madrid: Alberty — Mardones, Quincoces — Pedro Regueiro, Bonet, Souto — Kellemen, Luis Regueiro, Sañudo, Lecue, Emili.

El col·legiat biscal senyor Crespo tingué cura de l'àrbitratge.

Al cap dels trenta dos minuts, el primer gol. Souto pilotaja i Pérez, preocupat amb Sañudo, que està disposat a rematar, deixa fer a Kellemen, que des de molt aprop i amb un tret fluix, fa arribar la pilota fins a la malla. A continuació, una bona jugada de Luis Regueiro que acaba Sañudo amb un tret alt.

L'Espanyol força un córner que bota Quesada i aclareix Bonet. Immediatament Emili envia tora un tret d'angle.

Vuit minuts després del gol anterior es marca el segon. Regueiro burla Lecue i s'endua la pilota: la centra i Pardo falla, que és aprofitada per Emili per tirar, però Sañudo desvia el cuir cap a les malles.

En un contraatac dels blancs, Alberty desvia a córner un bon tret de Bosc. Tirat i aclarit el córner, al cuir va molt avançant cap a la porta espanyolista. Sañudo corre darrera d'ell, i com que s'escapa, Pérez el subjecta. La falta és castigada amb penalty davant de les protestes dels jugadors de l'Espanyol, els quals no neguen la falta, però al·leguen que fou comesa fora de l'area. Moltes discussions i, per fi, Kellemen tira el càstig i és el tercer gol.

No acaba l'espectacle amb l'execució del gol. Pel contrari, adquireix allavors major volum. Soler, després de saccejar i d'agredir un fotògraf, discuteix en forma acalorada amb l'àrbitre i amb un jutge de línia. No ens és possible saber què és el que ha ocorregut; però el cert fou que l'àrbitre, senyor Crespo, va ordenar l'expulsió del jugador internacional, i com que aquest no volia anar-se'n, ho hagué de fer-ho acompanyat de dos guardies d'assalt, l'auxili dels quals va requerir l'àrbitre. Sense treure ni tan sols del centre la pilota, va acabar el primer temps.

L'Espanyol forma per al segon temps la seva línia mitjana amb Edelmiro, Espada i Lecue. S'assenyalen un off-side de Kellemen i una mà de Pedro Regueiro.

Van cinc minuts de joc quan s'escapà el quart gol. Regueiro va passar llarg a Emili, aquest es va internar i en lloc de disparar feu una passada curta a Luis Regueiro, que no tingué més feina que donar un petit cop per assolir el gol.

Sembla que els ànims s'hagin calmat. No obstant, l'únic que sembla que no estigui gaire és el defensa Pérez, que empra sovint recursos poc recomanables. En una ocasió fa objecte de falta grossa a Luis Regueiro, el qual ha d'esser atès a terra.

El joc ha baixat de qualitat. Es manté anivellat. Bosc, en bona posició, envia un tret excessivament alt.

Han passat vint minuts de joc del segon temps. Emili envia un centre molt tancat que Martorell deté, mentre Sañudo intentava la rematada, la qual cosa no pot realitzar perquè Pérez li fa una descarada traveta, que és sancionada amb penalty i amb l'expulsió de Pérez. El càstig el transmetia Kellemen en el cinquè gol.

Al cap de cinc minuts més tard, el sisè gol, que és obra de Lecue d'un potent tret.

Edelmiro està jugant ara de defensa i Manolín de mig. Amb nou jugadors, l'Espanyol té ben poca cosa a fer. Es limita a defensar-se perquè l'score no augmenti.

Encara es castiga a l'Espanyol amb un nou penalty. Sañudo ha-

A SANT ADRIA

El Badalona bat el Sabadell per 3 go's a 0

El Sabadell d'ara no és pas ni molt menys aquell equip de magnífica eficàcia que la temporada passada anava tombant una darrera l'altra totes les grans figures del tauler del Campionat d'Espanya. D'aquell equip poca cosa en resta. No encara perquè estiguin els seus components fora de les línies de joc sabadellenques, ja que gairebé hi juguen tots — a desgrat que ahir, per diferents causes, no s'arregleressin de manera completa contra el Badalona —, sinó perquè l'equip té l'ànima absent, viu sense un nervi i també, per què no dir-ho?, perquè no té aquell entusiasme característic que ha donat relleu al nom del club del Vallès. Les causes? Una pregunta que es fa difícil de contestar. Els elements de victòria d'un conjunt es componen de tantes cèl·lules imponderables, que a l'hora de determinar la vàlua d'un equip pels seus triomfs hom es troba amb un problema complex. Si un equip guanya, és lògic creure que ho fa perquè té jugadors de classe. Però, per què l'equip mateix, tot i comptant amb els mateixos jugadors, amb un espai de temps relativament curt, comença a perdre un partit darrera l'altre? És fàcil solucionar aquesta qüestió atribuïnt-la a la "baixa forma". Però la baixa i l'alta forma no són altra cosa que part d'aquells elements imponderables a què al·ludim abans. I ens trobem, en consecució, sense matèria sòlida per apreciar a què es deu que el Sabadell es trobi mancat d'aquell joc de conjunt que el feia arribar en pocs segons davant la meta contrària.

El partit que feu ahir al camp del Badalona ens ha suggerit aquestes divagacions. No perquè actués l'equip en forma catàstrofica, sinó per veure en els seus jugadors que també la manca de coratge i decisió els privava d'arribar a la pal·la als jugadors badalonins, molt més ràpids en la concepció i execució de les jugades. Al Sabadell, amb el concurs d'uns quants elements joves incorporats a l'equip, li manca la competència necessària per a reeixir. En algun d'aquests elements s'endevinen qualitats i poden donar, una vegada acoblats, un bon rendiment. El partit que efectuà ahir el Sabadell no fou pas massa dolent. Va tenir una primera part quelcom fluixa, la qual cosa permeté al Badalona marcar-li tots tres gols. Però en la segona arribà a dominar en moltes ocasions al Badalona i tingué algunes oportunitats de marcar. Però la seva davantera, marcada per un Gual ineficaz, no va saber aprofitar-les.

En canvi, el Badalona feu un bon partit. Varem dir, ja en una altra ocasió, que la situació de via desbordat la defensa i Martorell va sortir a fer-se seva la pilota sense aconseguir-ho. Aleshores Sañudo tira i Pardo, que se s'havia col·locat a la porta, para la pilota, pel que sembla, amb la mà. Kellemen tira també el penalty, però aquesta vegada s'estavella en el pal.

N. S.

A BILBAO

L'Arenas bat el Girona per tres gols a un

Bilbao, 18. — El partit Arenas-Girona de la segona divisió de la Lliga, celebrat al terreny de Güecho i resolt a favor dels bascos per tres gols a un, resolrà molt entretingut. Els catalans produïren molt bona impressió, però no pogueren superar el major nervi i cobajanga de llurs contraris.

S'arribà al descans amb empat a un gol.

Primerament marcaren els del Girona en un tret ben col·locat per Campa quan feia deu minuts que s'havia començat el joc.

L'empat fou aconseguit per Aguirre, al cap de 31 minuts, en un servei de Larrendo.

El primer temps, per bé que igualat, fou lleugerament favorable als locals.

En canvi a la segona part l'Arenas s'imposà per complet, i al cap de 34 minuts Zuloaga va batre Francàs d'un bon tret en rematar un servei de Rufo.

avantatge i el partit perdé bona part de l'interès que tenia sobre el paper. No obstant, s'apreciaren algunes bones jugades i els gols foren tots de bona factura. Els marcaren Cambra, Torres i Serra.

Del Badalona, el millor home fou Lledó, que també fou el que més es va distingir sobre el terreny; després, Cambra i Navés. I del Sabadell, Perera i Morral.

L'àrbitratge de Castelleres, im-

millorable.

Els equips s'arregleraren de la forma següent:

Badalona: Navés — Borràs,

Lledó — Cristí, Mariages, Schild-

Betancourt, Cambra, Forques,

Serra i Torres.

Sabadell: Florença — Morral,

Blanc — Gràcia, Font, Mota —

Romeu, Sospedra, Gual, Creus i

Perera.

S. COSTA

AL POBLE NOU

Júpiter i Donostia feren matx nu

Tenem referències de que el Donostia no era ni ombra d'aquella "Real Sociedad" que durant tants d'anys va figurar, per dret propi, entre els millors clubs de futbol peninsulars, aquells clubs dits històrics que formaven l'elitè futbolística.

Per si d'això ens en cabia algun dubte, apart de que és prou el què el migrat paper que l'equip de Sant Sebastià ha fet en la Copa Basca, el partit jugat ahir a la tarda en el camp del Poble Nou va confirmar-nos que, en efecte, d'aquell equip d'anys enrera, d'aquell equip que al terreny del Sardinero, de Santander, va obligar al Baracaldo a jugar tres partits per a resoldre un campionat d'Espanya, d'aquell equip, repetim, avui no en queda sinó els colors de la samarreta — blanc i verd, a ratlles verticals —, que segueixen essent els mateixos.

Però la qualitat del seu joc ha ben passat a la història. El joc del famós equip donostià havia esdevingut precisament, en els seus bons anys, senten, un dels que feia més bo de veure, per tal com, rebutjant tota violència i mala intenció, no va escloure mai la fortaleza, la empenya, recollida com estava sempre per unes qualitats tècniques en els seus homes que, ho repetim, donava força personalitat al seu joc.

En anar desapareixent, però, les

seves figures més prestigioses — esgotades algunes: Amadeo, "Cholín", entre altres; cercant altres nous (per tal com s'els feien proposicions tentadores) d'altres: Marculeta, Ipiña, Goyeneche... —, el Donostia va anar de mal en pitjor en els darrers campionats de Lliga i de la Primera divisió, en la qual va entrar per dret propi, no va tenir més remei que baixar a la Segona.

I açí el tenim i açí que ahir el veíem en el camp del Júpiter. Llevat d'Arana, repetim, que és de la promoció que seguí a la vella guàrdia donostià, els demés jugadors, són joves, molt joves i verds, excessivament verds. Particularment, els davanter. El porter — Rojo —, forag bo, valent i decidit i segur a tot ser-ho. Discret el defensa esquerre, el mateix que el mig centre i el mig esquerre; millor que aquestos, el mig dreta, influït potser, per la seguretat del defensa Arana — que tenia al darrera. La davantera, ho repetim, fluixa. Molt fluixa. L'únic que en algunes ocasions donà sensació de perill, Ortega, l'extrem esquerre.

El conjunt de l'equip, molt poqueta cosa. Tan poqueta, que no creiem que els dirigents del que fou famós club donostià ens facin cap mena d'il·lusions de guanyar amb aquest equip el reintegrar a la Primera divisió. Tot el més, anar fent la plui-plui a la Segona i gràcies.

Enfront d'aquest equip, el del Júpiter, va jugar un dels seus característics partits: molta voluntat, molt corer darrera la pilota, molt entusiasme, però una ineficàcia absoluta davant de gol. Ahir, amb un xic de sort, potser haurien pogut marcar algun gol. Però és mala cosa, aquesta de fer-se de la sort... Per la única banda que el Júpiter donà ahir una impressió de solidesa, fou per la de porta i defenses — mitjos, com el Donostia, si no ho fu, puix el punt flac —, tant, tot i que Di-dac, l'extrem dreta, deu pesar, els seus bons cent o cent vint quilos... el tingué en la davantera, sobretot mirant els interiors, Galvan i Perpinya, els bons desitjos dels quals s'estrellaren sempre, quan no en la pròpia ineficàcia, davant la bona col·locació i empenya dels contraris.

Hem parlat del bon joc del tercer defensiu i dels mitjos del Júpiter i no estarem de més insistir ni per a dir que en Toledano, el porter, s'hi veuen bones condicions, tals com vista, colocació i seguretat, el mateix en les sortides que en el bloqueig. Cal·lió farà bé, però, d'advertir-lo que el porter no pot retenir la pilota — puix llavors pot ésser entrat pels davanter contraris —, ni sortir amb un peu per davant per tal de defensar-se'n. D'aquestes entrades, car s'exposa a no res menys que a ésser castigat amb "penalty", la qual cosa creiem que no li plauria ni poc ni gens. Ahir Ibáñez superà de molt — tant en colocació com en aclarir les situacions més confuses — a Daniel, Font i Soler, molt bé, i Peiró hauria estat tan efectiu com els seus companys sinó s'hagués donat tanta pressa a desprendre's de la bola, o que va ésser causa de que pilotes que portant-les un xic més les hauria pogut passar millor, amb més precisió, anessin fatalment als peus dels contraris. En Peiró s'hi veuen magnífiques condicions. Però se'l deu haver de polir qui sap-lo, encara...

Matx nu! Ocasions de marcar gol, en tingueren ambdós equips, potser algunes més el Júpiter. Però cap de les dues davanteres encertà a trobar el camí del marc contrari amb possibilitat d'èxit. I quan per atzar,

semblava que l'havien trovat, els contraris més llestos, més avisats, tenien cura cura de treure-los tota l'úsio d'apuntar-se el gol. D'açí el zero a zero.

Arbitratge, bé, Arribes, ben ajudat a les ratlles d'aut per Cruella i Cardiel — vella guàrdia entesa i voluntariosa sempre —.

Els equips

Júpiter: Toledano, Daniel, Ibáñez;

Font, Soler, Pedro; Diego, Perpinya

i Tarradellas.

Donostia: Rojo, Arana, Isaga; Un-

queta, Gayerezo, Mata; Arrieta, Be-

rridi, Lacalle, Jauristi i Ortega.

PARDAL

Futbol Amateur

RECAPTA A PROFIT DE LA FAMILIA DEL JUGADOR ENRIC MAYAS

Fins a la data, puix que esperem encara que vinguin els recaptats dels clubs que no consten en la present llista, la Lliga Amateur ha cobrat de diversos clubs adherits a ella les següents quantitats:

U. E. Santperença, 19'30; C. E. Alegria, 8; A. D. Obrera de Badalona, 4; C. E. Arenys de Munt, 25; C. E. Smolking, 19'65; C. O. Arago-nès, 13'35; C. E. Europa, 26'30; San-tiveri, F. C. 18'55; Grano de Are-na, 10'35; C. E. Soria, 35; U. E. Arenys, 38; C. D. Kir, 20'45; Penya Interpès, 15'30; Ebre, E. C. 40'40; Joventut Tonenca, 22'55; Atlètic Club Poble Nou, 10'15; A. E. Castel-lar, 25; A. C. Carmel, 9'29; F. C. Santiveri, 5'10; C. E. Paris i U. E. Pasqual, 19'40; Atlètic de Cornellà, 10; C. E. Meditèrrà, 7'50; U. E. Rodençs, 30; A. C. Provençal, 7; Gra-no d: Arena, 8'20; C. E. America,

U. E. Santperença, 19'30; C. E. Alegria, 8; A. D. Obrera de Badalona, 4; C. E. Arenys de Munt, 25; C. E. Smolking, 19'65; C. O. Arago-nès, 13'35; C. E. Europa, 26'30; San-tiveri, F. C. 18'55; Grano de Are-na, 10'35; C. E. Soria, 35; U. E. Arenys, 38; C. D. Kir, 20'45; Penya Interpès, 15'30; Ebre, E. C. 40'40; Joventut Tonenca, 22'55; Atlètic Club Poble Nou, 10'15; A. E. Castel-lar, 25; A. C. Carmel, 9'29; F. C. Santiveri, 5'10; C. E. Paris i U. E. Pasqual, 19'40; Atlètic de Cornellà, 10; C. E. Meditèrrà, 7'50; U. E. Rodençs, 30; A. C. Provençal, 7; Gra-no d: Arena, 8'20; C. E. America,

U. E. Santperença, 19'30; C. E. Alegria, 8; A. D. Obrera de Badalona, 4; C. E. Arenys de Munt, 25; C. E. Smolking, 19'65; C. O. Arago-nès, 13'35; C. E. Europa, 26'30; San-tiveri, F. C. 18'55; Grano de Are-na, 10'35; C. E. Soria, 35; U. E. Arenys, 38; C. D. Kir, 20'45; Penya Interpès, 15'30; Ebre, E. C. 40'40; Joventut Tonenca, 22'55; Atlètic Club Poble Nou, 10'15; A. E. Castel-lar, 25; A. C. Carmel, 9'29; F. C. Santiveri, 5'10; C. E. Paris i U. E. Pasqual, 19'40; Atlètic de Cornellà, 10; C. E. Meditèrrà, 7'50; U. E. Rodençs, 30; A. C. Provençal, 7; Gra-no d: Arena, 8'20; C. E. America,

U. E. Santperença, 19'30; C. E. Alegria, 8; A. D. Obrera de Badalona, 4; C. E. Arenys de Munt, 25; C. E. Smolking, 19'65; C. O. Arago-nès, 13'35; C. E. Europa, 26'30; San-tiveri, F. C. 18'55; Grano de Are-na, 10'35; C. E. Soria, 35; U. E. Arenys, 38; C. D. Kir, 20'45; Penya Interpès, 15'30; Ebre, E. C. 40'40; Joventut Tonenca, 22'55; Atlètic Club Poble Nou, 10'15; A. E. Castel-lar, 25; A. C. Carmel, 9'29; F. C. Santiveri, 5'10; C. E. Paris i U. E. Pasqual, 19'40; Atlètic de Cornellà, 10; C. E. Meditèrrà, 7'50; U. E. Rodençs, 30; A. C. Provençal, 7; Gra-no d: Arena, 8'20; C. E. America,

U. E. Santperença, 19'30; C. E. Alegria, 8; A. D. Obrera de Badalona, 4; C. E. Arenys de Munt, 25; C. E. Smolking, 19'65; C. O. Arago-nès, 13'35; C. E. Europa, 26'30; San-tiveri, F. C. 18'55; Grano de Are-na, 10'35; C. E. Soria, 35; U. E. Arenys, 38; C. D. Kir, 20'45; Penya Interpès, 15'30; Ebre, E. C. 40'40; Joventut Tonenca, 22'55; Atlètic Club Poble Nou, 10'15; A. E. Castel-lar, 25; A. C. Carmel, 9'29; F. C. Santiveri, 5'10; C. E. Paris i U. E. Pasqual, 19'40; Atlètic de Cornellà, 10; C. E. Meditèrrà, 7'50; U. E. Rodençs, 30; A. C. Provençal, 7; Gra-no d: Arena, 8'20; C. E. America,

U. E. Santperença, 19'30; C. E. Alegria, 8; A. D. Obrera de Badalona, 4; C. E. Arenys de Munt, 25; C. E. Smolking, 19'65; C. O. Arago-nès, 13'35; C. E. Europa, 26'30; San-tiveri, F. C. 18'55; Grano de Are-na, 10'35; C. E. Soria, 35; U. E. Arenys, 38; C. D. Kir, 20'45; Penya Interpès, 15'30; Ebre, E. C. 40'40; Joventut Tonenca, 22'55; Atlètic Club Poble Nou, 10'15; A. E. Castel-lar, 25; A. C. Carmel, 9'29; F. C. Santiveri, 5'10; C. E. Paris i U. E. Pasqual, 19'40; Atlètic de Cornellà, 10; C. E. Meditèrrà, 7'50; U. E. Rodençs, 30; A. C. Provençal, 7; Gra-no d: Arena, 8'20; C. E. America,

